

נחום לויין (1929)*

כת. הוא התנגד באימרו כי ארץ זו מלאה שחיצים, שיתארו בלי כל ספק במעשיהם, אם יצליחו. אמרתי לו: אם תפארו, זה ימשש לי לקח, ואכן, זה שימש לי לקח. "מזור כי בשביעת-הרצון העצמית שלכם אתם שוכחים את העיקר, והוא: שששים וזוגות אוזניים שביות באוטובוס ומופצ צות בתעמולה, במוזעות ובמוסיקה ההורסת את העצבים.

"המותר לי לציין כי בארץ שלי לא היינו סובלים הפרה כזאת של זכויות אנשיות יסודיות? במקרה מפורסם אחד, הגיש אורה אמריקאי, כמובן בעל הכרה ציבורית, משפט נגד חברת-אוטובוסים, בגלל עניונו דומה — ויצא מנצח.

"אני יודע עתה כי לסטודנטים הישראליים חסרה הכרה ציבורית. איני מקבל את הריו שם כי אתם משפרים את המצב ביחסכם. הקורא קוסטה טועה רק בפרט אחד: לא נכנסנו כלל לעצם העניין. הזכרתי את כל פרשת מיכתבי-המתיחה רק כדוגמה לנוהג הניפסד של שיגור מיכתבים מזוייפים, אב אומנם שוכנעו הסטודנטים, על-ידי ידיהו המקסימה של הקורא קוסטה, שהראדיו בי אוטובוסים הוא דבר פסול. היו צריכים לגייס בלבם את אומץ-הלב האזרחי כדי להתחם על כל מיכתביהם בשמם, לשכנע בכך אנשים נוספים להצטרף לדרישתם. תחת זאת כתבו מיכתבים — גם בעד וגב נגד אותה דרישה! — בשמות כוזבים. נראה שאין די בקסם האישי של ידידת קוסטה כדי לנטוע הכרה ציבורית בלב ה סטודנטים.

אלע כפ

מכתבים

והילד המת. שלמה המלך הבין בהכחתי להתזיר את הילד לאמו האמיתית, כי אני רבך שיפריד בין אבא ובת.

ועל הכל אבא שלי העפיר אותי במכתב, בכבוד אב, ואינני יודעת מדוע אינני זוכר על המידה הקדושה. כרתם אב עלי בניים" מדוע פסו הרחמים בלבו עלי, על בתו.

חנה אשת אלקנה מסרה את שמואל ביה לירי עלי הכהן. שיגדל בבית ה' מרצונה היא ופעם בשנה ראתה אותו, כי כך רצתה. עלי הכהן לא מנע ממנה זאת. ומדוע ימנע ממני לראות את בני? רבי עקיבא זעק ושאל: זו תורה — זו יברכה? ואני זועקת: האם דורשת התורה קרבנות כאלו כמו שדורש אבא שלי ממני? חזרו מהחלפתם הרשעה לנוול מאתנו את בננו והחזירו אותו אלינו בהקדם האפשרי. כל מי שיודע על מקום הימצאו של יוסף בננו ואיננו מנלה את אוננו יהיה התיב לדון שמים ככתוב: "הגונב נפש מישראל" על אחת כמה וכמה לנונב בו מהוריו. אני חוזרת וחוזרת על הפסוק ע"מ שהודרר מילים אלו ללבבותיכם ותחזירו לנו את בננו. הוא לא בו אבוד כי נידח, אלא בו שגנב מאתנו בהונאה.

אידה שוחמכר, חולון

משמר ואיוב

בעוד שאני מצטרף לדעתו של ר"ר פרוי שישבת את סידרת המאמרים, "איוב: איש ותקופתו", אינני מסכים עמו כשהוא חולק על תרגום המושג הנאצי, "נויע אורדנונג". "מישטר חרש" (העולם הזה 1180). לדעתי הוסיב מר אבנרי לעשות כי רמזו על הרמיוז בין משימעי סיסמות מסוג

איוב י"ב

לפני שבועיים סיפרנו לך על המעשה התמוה של מערכת גירולס פיסט, שזייפה תמונה רשמית של הכנסת כדי להוציא מתוכה את סגן יושבראש הכנסת מטעם סיעת חרות, ח"כ אריה בן-אליעזר. השבוע סיפר לי יוסף פעמוני, מנהל מכון זיבר-טינסקי, סיפור שני על אותו רקע:

"קיבלתי ספר בשם תולדות ההגנה בעמוד 372 נכתב בו על פעולת-ההתקפה המאורגנת הראשונה של היישוב העברי, במאור רעות שנת 1929: נבחרו בחצר הסניפון עשרה חברי הגנה, מבין מתנדבים רבים. כל אחד מהם קיבל אקדח ו25 כדורים... המשימה אשר הוטלה עליהם היתה לחזור במכונית לסימטאות הערביות שבעיר העתיקה, ובכל מקום שיתקלו באויב — לפי תיקה, עליו באש ולגרום לו אבידות... המפקד ישב ליד הנהג של נהלל, אברהם שבת, מי שהיה חייל בגודד העברי.

"תמתי מדוע לא הוזכר שמו של מפקד הפעולה, בעוד שחוקא שם נהגו וזה לציון. מצאתי את התשובה בעמוד 72 של הספר דרכו של אדם, המוקדש לזכרו של יעקב פט, המספר על אותה פעולה עצמה: "שלחנו 10 אנשים, בפיקודו של גיומה לוי, בי אטוטהמא של נהלל, שנהגו היה שבת, ממשוהררי הגודד העברי.

"גיומה לוי הינו המהנדס נחום לויין, חבר הכנסת מטעם חרות".

הוסיף פעמוני: "האיש אשר ערך תולדות ההגנה היה ברית במכון זיבר-טינסקי בקשר עם עבודה זו. הוא ודאי ידע את שם המפקד. אלא שכנראה האחד ראים להוצאת הספר הרשמי מנסים להשיג כוח מעשיו של כל פרט ופרט שאינו באנשי שלומם".

★ ★ ★

שיא הוריות הושג על-ידי קורא אמריקאי, השווה עתה בארץ. 24 שעות אחריו שהופיע הגליון האחרון של העולם הזה. בו הזכרתי במדור זה את פרשת המתיחה של המיכתבים למערכת הארץ. קיבלתי את המיכתב הבא באנגלית מנורמן א. קוסטה, מנהל חברה להקמת מוזיום ורציפים בי מיאמי ביץ.

כתב קוסטה:

"האם לא עלה על דעתכם, כי מר מידר שייך, (עורך מדור המכתבים למערכת הארץ), ידע על המתיחה-כביכול ונתן לה את הסכמי תו האלמנט?

"Mea Culpa". אני הצעתי את כל הדי עניין, אם כי לא בתור מתיחה. איני משתמש בשמות אוטובוסים, לא באמריקה ולא בארץ. אבל כאשר ידעה סיפרה לי על הראי דיו באוטובוסים, שהיא טובלת ממנו בני סיעותיה התכופות לירושלים, נדהמתי. הי דבר החריד אותי לאור המוניפול הכפישל" תי על הראדיו בישראל, ובייחוד לאור השי" דורים המסחריים שגרמו לירידה נוספת באחירה שלכם, שהיא רעשנית גם בלאו הכי.

"סיפרתי למר שייך כי בעזרת ידידתי המקסימה אוכל מן הסתם לשכנע סטודני טים לפתוח במערכת של מיכתבים למער"

אמו של יוסרה קוראת

הרבו לי לענות בצורה זו לרב ישעיהו שטיינברגר. שכתב באחד העיתונים מכתב בננותי.

לא אני הכנחתי את אבא שלי לבית הכוהה, כי אם הוא בעצמו גרם לכך. הוא יכול להשתחרר מן בית הסוהר אפילו מהר. הוא רק ערוד להתזיר לי את בננו יוסלה, שגזל ממני בהונאה, ואז יושה" רי.

יש לפעמים שהי רים נפרדים ממני הם אפילו לופן אורז, אך מקבלים מהם מכתבים כתו כים בודיהם, תמוי נות ויריעות, ויוצי עים על מקום הימצאם, ואז יושה" רי.

אני מכבדת את אבא שלי ולכי שבור כפי לים על האסון שהמיט על עצמו, על אבא שלי, עלי, על בעלי, על בני ועל בתו, כי כולנו כאחד סובלים מזה.

אבא שלי כנראה שחש שרק הודות לבעלי, כולנו שוחזרנו מרוביה הסובייטית והגענו ארצה, לארץ הקודש, ופה בארץ הקודש הוא מענה אותנו עתה יותר נרוע מאשר הנסו. ר. אותו.

וזכר נא, אדוני הרב, במשפט של שלמה המלך לשתו האסחות על הילד החי

בלאטינית: "אשט אנוכי"

עם אליהו לויין (שמאל), גם הוא מב קד פלוגה

העולם הזה שבוסנו החדשות הישראלי המערכת והמנהלה: תל-אביב, גליקסון 8, טלפון 26785, ת.ד. 136 • מען סברקי: עולמפיס • דטוס משה שהם בע"מ, ת"א. סין 6 • העורך הראשי: אוני אבנרי • המו"ל: העולם הזה בע"מ.